

li og passende Understøttelse. Jeg veed ikke, om det ærede Flertal har lagt tilstrækkelig Vægt paa det Udtryk, men det forekommer mig, at det maa være saaledes at forstaa, at hvis en falleret Grosserer, der har ført et ødselt Liv — det er jo Noget, man ogsaa har hørt Tale om — og det saa tænkes, at han er bleven saa gammel, at han ikke kan paatage sig et hvilket som helst Arbejde, saa giver man ham en vis Udgift gennem denne Kasse, ikke til at faae nødvendig Føde og Klæder, men et til sin Livsstilling passende Underhold. Jeg antager ikke, at det kan være det ærede Flertals Mening at stille saa høit, men jeg tror, at det er fuldstændig uberettiget at give Folk Udgift til en saadan Understøttelse. Nei, vil man forsøge at skaffe alle Folk lige meget, maa man omkalfatre Samfundet efter rent socialistiske Principer, men vil man bevare det nuværende Samfund, tror jeg ikke, at man kan stille sig en saadan Opgave at skaffe alle Folk Understøttelse af offentlige Kasser, saaledes at Enhver understøttes paa en Maade, der passer efter hans Livsstilling. Derfor tror jeg, at det er at stille meget for høit. Naar jeg kommer til Punkt 2, der jo væsentlig sigter paa den Nød, der kan opstaa af Arbejdsløshed, skal jeg fuldt ud erkjende, at der vel næppe er nogen Nød og Trang, der kan være mere trykkende, og som man kan have mere Sympathi for, og at den ofte er til Stede i et stort Omfang, er der jo heller ikke Tvivl om. Men naar det saa hedder der, at man vil understøtte Folk og hjælpe dem til paa en passende Maade at ernære deres Familie og sørge for deres Børns Opdragelse og Undervisning, saa er det efter min Mening ogsaa noget for Meget at paatage sig, thi naar man skal — og navnlig naar man sammenholder det med Punkt 1 — paa en passende Maade sørge for deres Børns Opdragelse og Undervisning, maa man ogsaa derved forudsætte, at naar en Mand er kommen i Nød og Trang, skal han have et naturligt Krav paa at holde sine Børn i de samme Stoler og give dem den samme Undervisning som før, da han kunde forsørge sig selv; det mener jeg er altfor meget at forlange, og man giver derved Bedkommende en Udgift, som jeg tror, man aldrig vil kunne opfylde. Lad os tænke os en Proprietær, som er gaaet fallit. Naar man

siger noget Saadant: Han skal have Understøttelse til paa passende Maade at opdrage sine Børn, er det store Spørgsmaal, om han ret forstaa, at inden han kan faae nogen som helst Understøttelse, maa han først have tjent som Karl, hvis han har sin Vægskraft. Det er dog det, vi maa gaa ud fra, at her skal ikke kan være Spørgsmaal om Livsstilling, men kun om de allerførste Livsfornödenheder og saaledes som de Folk, der virkelig ere blevne fattige, kunne gjøre Krav paa, og ikke videre. Det var altsaa, hvad jeg havde at indvende med Hensyn til Lovforslagets Formaal, saaledes som det er opstillet i dette Endringsforslag. Ser jeg nu hen til de Midler, hvorved man søger at opnaa dette Formaal, vil det jo erindres, at Loven af 8de Marts 1856 udtrykkelig siger, at den Kasse skal blive uden nogen som helst Forbindelse med Kommunealmsindelige Fattigvæsen. Dette Princip har man jo allerede i 1887—88 fuldstændig forladt, idet man har aabnet Udgang til, at Kommunerne i meget stort Omfang — jeg kan sige i saa stort Omfang, som de med Amtsrådets Samtykke eller for Rådbyernes Vedkommende Indenrigsministeriets Samtykke ville — kunne understøtte denne Kasse. Det, man nu gjør ved dette Lovforslag, er at gaa bethydligt videre. Man giver Kommunerne Ret til at bevilge indtil 60 Dre pr. Individ til de Fattiges Kasser uden Amtsrådets eller Indenrigsministeriets Samtykke, og endelig sætter man saa ved dette Lovforslag de Fattiges Kasse og den nye Hjælpekasse i organisk Forbindelse med Staten, nemlig ved det oprindelige Lovforslags § 5 eller — som det vel vil blive efter Endringsforslaget — § 4. Jeg fremhæver kun, at det er meget bethydligt; man gjør i den Henseende paa det principielle Omraade. Nu er jeg ganske vist ingen Principrytter, men jeg siger kun, at naar man har opstillet de store Formaal, og man saa har draget Statskassen ind i Understøttelsen paa den Maade, som sket er, indeholder det af rent praktiske Grunde ikke ringe Betænkethed, thi den Understøttelse, der her er Tale om, af 25 Dre pr. Individ, er, naar Formaalet forøvrigt skal naas, som en Draabe i Havet, og derfor mener jeg, at naar man har stillet sig dette Formaal, og det mere og mere arbejder sig ind i Be-